

70

HET

ALBERT ZAAIER

FEEST

VAN DE

VIJFTIG

BUFFELS

KOEDAM.

alassa is blij. Hij kan de hele dag wel zingen. Geen wonder! Wat is er nu prettiger dan met je vader op reis te mogen gaan. En dan nogal naar een feest! Zo is het. Talassa gaat een reis doen dwars door het bos, de bergen over, om feest te vieren, ver van huis. Moet je eens zien wat moeder een mooie gordel voor hem heeft gemaakt. Een gordel van dunne boombast. En ook een hoofddoek van 't zelfde spul. Veel werk heeft moeder er aan gehad. Ze heeft de vezels boombast lang in vers, schoon water laten weken. Toen die vezels helemaal soepel en slap waren, heeft moeder met een hamertje, dat gemaakt is van een platte geribbelde steen met een rotan handvat, de slappe vezels geklopt. Uren lang klonk dat kloppen: klop klop klop!! De vezels zijn prachtig in elkaar geslagen en zo kreeg moeder een grote lap dun boombaststof. Dat noemt men op Celebes: „foeja”. De foeja was grijswit van kleur. Toen heeft moeder een gordel van de lap gescheurd en ook een mooie vierkante hoofddoek. Met kleurstof heeft ze daarna de gordel, en hoofddoek versierd. Wat kan moeder dat mooi! Rode en gele sterren en strepen, oranje vlinders en groene bladeren toverde moeder op 't grijze doek. Toen alles in het zonnetje was gedroogd waren Talassa's feestkieren klaar. Want meer kieren dan een gordel en een hoofddoek draagt ons vriendje niet.

Alle mensen in huis vinden dat Talassa er keurig uitziet met zijn feestgewaad. Voor dat hij gekleed werd, is Talassa gaan zwemmen, in het riviertje achter het huis. Met fijn schuurzand heeft hij zich stevig afgeschuurd. Zijn lange, zwarte haren heeft hij met eencitroenschil ingewreven. Wat heeft die Talassa een lang haar! Hij kan er wel vlechten van maken. Maar dat doet hij niet. Hij is toch een jongen! Net als vader, die ook lang haar heeft, draait

hij zijn zwarte lokken in een krans om zijn hoofd. Door het citroensap is zijn haar zo zacht geworden als zijde. Het glanst mooi. Als Talassa uit de rivier komt, smeert moeder haar jongen in met verse klapperolie. Dat is het vet dat uit de kokosnoten gekookt wordt. Nu gaat Talassa glimmen. Zijn mooie bruine lijf lijkt wel op gepolijst mahoniehout. En wat ruikt hij nu lekker naar kokosnoot!

Ziezo, nu de bontgekleurde gordel om zijn middel en de rode hoofddoek keurig geknoopt om zijn golvende haren. O, wat staat dat mooi!

Talassa voelt zich zo deftig als een prins. „Wacht even,” zegt vader, die met stralende ogen naar zijn jongen kijkt, „ik heb nog wat moois.”

Vader haalt uit een draagtas een snoer helderwitte hondentanden. Die zijn als kralen aan een sterke draad bostouw geregen. Vader hangt die ketting van tanden om Talassa's hals. De jongen kan wel dansen van vreugd. Nu is hij een prins! De prins uit het verhaal, dat moeder vertelt als hij gaat slapen. De prins voor wie de vogels hun mooiste liedje fluiten en voor wie de bloemen hun sierlijkste bloesems laten geuren. Voor Talassa is het nu al feest. Hij lacht maar en roept blij: „Ben ik niet mooi? Ben ik nu niet de prins?”

Maar de tijd gaat snel. De grote zon, die zo fel op het dorpsplein schijnt, gaat al dalen naar het Westen. De toppen van de hoge bergen zijn helemaal geel gekleurd door de zonnegloed. Als straks de avond daalt, zullen vader en zoon op reis gaan. Het is de tijd van volle maan. Dan is het zo licht, dat zij in de koele nacht wel uren lang kunnen lopen. Er is geen gevaar; wilde dieren, leeuwen en tijgers zijn er op Celebes niet. Wel herten en bosvarkens, maar die zijn schuw en vallen de mens niet aan.

Voordat vader zich klaar maakt zorgt moeder voor het eten. Vader en Talassa moeten voor twee dagen eten meenemen. Zo lang zal de reis wel duren. Moeder heeft van palmladeren kleine mandjes gevlochten. Zij vult die met mooie zilveren rijstkorrels. Zij doet er kleine blokjes gedroogd varkensvlees

bij en vuurrode Indische pepertjes. Als de mandjes vol zijn, hangt moeder die in de stoom van kokend water. Weldra is de rijst gaar gestoomd en zijn de mandjes bolrond gevuld met de lekkere spijs. Elk mandje weegt ongeveer een ons. Dan krijgt vader tien en Talassa vijf mandjes mee. Dat is heel veel. Daar kunnen zij hun maag wel mee vullen. Zoals dat de gewoonte is, hangen zij de mandjes aan hun gordel. Als Talassa elke dag een half pond rijst opeet, heeft hij voedsel genoeg. Vader eet natuurlijk tweemaal zoveel. Want vader is een sterke man. Kijk eens wat een brede schouders hij heeft en wat een gespierde armen en benen! Talassa hoopt als hij groot is net zo'n sterke man te worden als vader. En misschien wordt hij, als hij dapper en flink is, later wel net als vader, dorpshef. „Kapala Kampoeng.” Nu zeg, dan ben je een man van betekenis. Dan mag je bevelen geven en moeten de mensen je gehoorzamen. Vader houdt veel van zijn jongen. Hij leert hem van alles. Talassa kan al aardig met pijl en boog

schieten. Niet altijd raak, maar 't gaat steeds beter. Ook met de werpspeer kan hij al zuiver mikken. Zwemmen kan hij als een waterrat en klimmen als een eekhoorn. Talassa oefent elke dag en dat moet ook. „Zonder moeite krijgt men niets,” zegt vader. Als je later dorpshef wil worden, moet je nummer één zijn van al je vriendjes. Jammer dat Talassa door vader verwend wordt. Hij is trots en voelt zich geducht. Hij wil altijd haantje de voorste zijn en schept dan erg op.

Door Talassa is het gekomen dat Bone niet mee mag op reis. Bone is twee jaar ouder dan Talassa. Hij is twaalf jaar. Maar Bone is geen vrije jongen, hij is een slaafje. Vader heeft hem voor een paar jonge buffels geruild, toen Bone nog een heel klein jongetje was. Handelaren van de kust waren in het dorp gekomen en hadden het kleine ventje te koop aangeboden. Hoe zij aan 't jongetje gekomen waren, vertelden zij niet. Misschien hadden zij het kind wel geroofd. Nu weet Bone niet waar hij vandaan komt. Hij heeft geen ouders of familie. Hij is een slaaf. Maar vader houdt ook veel van Bone. Een slaaf mag niet gaan waarheen hij wil. Hij moet doen wat zijn meester zegt. Hij draagt geen lange haren en heeft een gordel om van bosvezels. Hij eet de restjes van de maaltijd en slaapt in een hoekje van 't achterhuis. Bone lacht Talassa dikwijls uit. Als Talassa misschiet steekt Bone zijn tong uit. Daarom houdt Talassa niet van Bone. Maar deze is ijverig en vlug. Vader laat hem allerlei karweitjes doen en Bone doet alles vlug en goed.

Vader was van plan geweest om Bone ook mee te nemen op reis. Maar Talassa heeft gestampvoet van kwaadheid. „Ik wil niet met Bone samen lopen,” heeft hij geschreeuwd. „Bone moet thuis blijven!” Vader heeft Talassa zijn zin gegeven. Bone mag niet mee. Bone heeft niets gezegd. Een slaaf heeft niets te vertellen. Een slaaf moet gehoorzamen. Maar in zijn hart heeft Bone slechte gedachten gekregen. Bone haat Talassa. Hij vindt Talassa een snoever en een opschepper. „Draag jij maar een bonte gordel en een mooie hoofddoek,” denkt hij, „ik vindje toch lelijk. Je bent een pronker. Je

denkt dat je een prins bent, maar een echte prins is niet ijdel en trots. Je bent voor mij een nare jongen."

Wat schijnt de maan prachtig over de bergen en bossen. De heldere glans geeft de palmladeren zilveren randen. Als vader en Talassa op stap gaan, spelen de kinderen van het dorp op het dorpsplein allerlei spelletjes. Twee groepen van sterke jongens trekken aan een dikke liaanstengel en proberen welke groep het sterkste is. Maar Talassa doet nu niet mee. Hij stapt naast vader met stevige stap. O, hij is zo blij. Als zij het dorp verlaten, ziet Talassa nog net even, dat Bone ook niet met de jongens meespeelt. Hij zit op een omgevallen boomstam in de schaduw van de veestal. Bone kijkt bedroefd. Talassa voelt heel even in zijn hart dat Bone verdriet heeft door hem. Maar hij wil er niet aan denken. Neen, hij wil Bone niet mee hebben op reis.

O, wat mooi, die zilveren maneschijn op de akkers! Buiten het dorp liggen de rijstvelden en de maistuinen. De rijst is nog niet in de aar geschoten. Alle halmen staan recht overeind en er parelen aan de bladeren glinsterende dauwdruppels. Langs een smal paadje, waar Talassa achter vader aan moet lopen, gaan zij naar het bos. Vader heeft een koker vol pijlen in zijn draagtas en een speer en boog op zijn rug. Een breed, scherp kapmes houdt hij in de hand.

In het bos is het schemerdonker. Maar door de maneschijn kunnen wij het pad goed zien. Hoor de krekels eens sjirpen! En roef-roef-roef — daar klimt een boomrat tegen de stam op. Oehoe-oehoe — roept een vette woudduif en ver in het rond antwoorden de nachtvogels met hun geschreeuw. Alle dieren zijn op jacht. Het is helemaal niet stil in 't bos.

Vader kijkt goed uit, of er geen slangen tussen de varens kruipen. Slangen zijn gevaarlijk. Ze bijten de mensen. Het bospad gaat met grote bochten om de struiken en boomstammen heen. Eindelijk gaan vader en zoon klimmen.

Ze zijn bij de heuvels gekomen. Achter de heuvels liggen de hoge bergen. „Nu wordt het uitkijken en voorzichtig zijn,” zegt vader. „Klim jij maar voor mij uit. Dan kan ik zien of je het goed doet.” Nu kan Talassa tonen dat hij een flinke jongen is. Dat is wat anders dan krijgertje spelen op het dorpsplein! Maar voor ons vriendje is dit juist een kolfje naar zijn hand. Hij houdt van klimmen. En vader komt immers vlak achter hem aan. Als hij dreigt te vallen, houdt vader hem wel vast. Maar..... uitkijken is de boodschap. De klipstenen zijn glibberig door de nachtdauw en in de spleten tussen de stenen kunnen wel eens slangen zitten. Talassa moet goed zijn ogen, zijn handen en zijn voeten gebruiken.

Vlug zet Talassa zijn blote voeten op de veilige kantjes van de berghelling. Hoger en hoger gaat het. Torren en kevers zoemen om zijn hoofd. Met zijn sterke vingers grijpt Talassa de taaie wortels van de struiken en hijst zich op, al meer en meer naar de bergtop. Hij hijgt er van en het zweet loopt met straaltjes langs zijn rug. Maar hij bereikt de top.

„Knap gedaan,” zegt vader. „Nu gaan we een poosje uitrusten.”

Boven op de berg is het veel kouder dan

beneden in de vlakke. Talassa sprokkelt wat dorre takken en vader slaat met een vuursteen en droog palmpluis het vuur. Daar brandt een lekker k mpvuurtje, en het knettert dat het een lust is. Talassa zit fijn uit te rusten. Hij is moe geworden. Maar de reis is nog ver.

Wat is het voor een feest, waar Talassa met zijn vader naar toe gaat? Dat is wel heel bijzonder. Er is op Midden-Celebes een nieuwe, hoge gebieders gekomen. Uit een ver land is hij gekomen op een groot stoomschip. Hij is gaan wonen in een groot stenen huis in de stad Makassar. De grote heer heet Soekawatti. Hij is het hoofd van de regering. Alle mensen van Celebes staan onder zijn bevel. Alle dorpshoofden komen nu bij elkaar om hun nieuwe heer te begroeten. Het dorp waar zij bij elkaar komen ligt vlak bij een groot meer: het Possomeer, op Midden-Celebes.

Alle dorpshoofden hebben een buffel gestuurd voor het feest. Zo'n buffel is een sterke trekos met lange horens en sterke, dikke poten. Er zullen wel vijftig buffels zijn. Die worden daar op het feest geslacht. Er komen honderden mensen. Zij zullen een feestmaal krijgen: rijst en mais en vet gebraden buffelvlies.

Ja, het wordt een groot feest. De mannen zullen dansen bij de muziek van trommen en fluiten. Zij zullen dan sierlijk rondspringen met veel beweeg van de handen en heen en weer buigen van het lichaam. Lekker eten — dansen en palmwijn drinken! Ja, dan is het waarlijk feest! Talassa zal dat alles meemaken. Hij zal de grote heer zien en ook..... en daar verlangt hij naar..... ook mannen die een blanke huid hebben, vreemdelingen uit een ver en machtig land. De grote heer Soekawatti is in dat verre land geweest. Jaren lang heeft hij daar gewoond. Hij draagt ook dezelfde mooie kleding als de Blanken.

Talassa heeft nog nooit een blanke man gezien. Hij droomt er van 's nachts, dat die Blanken zo knap en sterk zijn. Hun soldaten hebben vuursprekende

stokken die waf-waf zeggen, en dan vliegt er een gloeiend ei uit. Op verre afstanden kunnen zij daarmee buffels, herten, maar ook mensen dood schieten. Oef, wat zijn die Blanken machtig! Vader heeft verteld, dat zij in grote ijzeren prauwen over de wijde zeeën varen. Die prauwen hoeven niet voortgeroeid te worden. Zij hebben raderen in hun buik en varen heel vlug door storm en wind heen. Oef, wat zijn die Blanken toch knap!

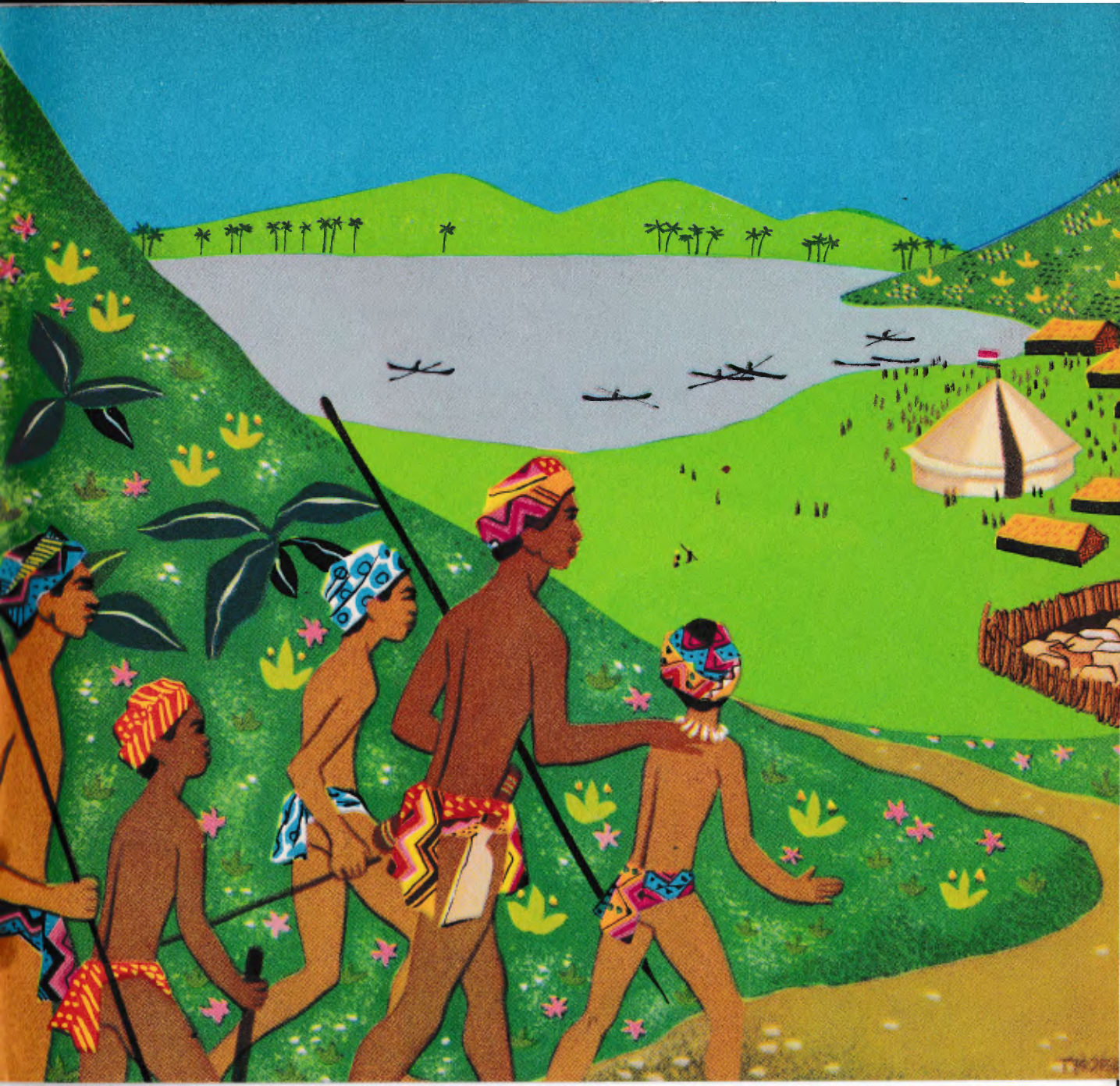
De grote heer Soekawatti is de vriend van de Blanken. Hij moet dus wel een heel hoge heer zijn. Misschien zal die grote heer hem zien en tot hem spreken. Wie weet!

Als de zon hoog aan de hemel staat, komen vader en Talassa in Posso aan. Het laatste stuk van de weg hebben zij niet alleen gelopen. Lange rijen van mensen kwamen zij tegen en zij hebben zich bij die optocht aangesloten. Er zijn ook jongens bij. Talassa ziet ze bij hun vaders lopen, net als hijzelf. Ze dragen ook mooie hoofddoeken en bonte gordels. Dat zijn dus allemaal hoofdenzonen. Maar de meesten zijn ouder en groter dan Talassa.

Wat een prachtige vlakte is het waar het feest wordt gevierd! Zacht, mollig gras dekt als een kled het dal. En kijk eens, wat mooi! Talassa komt ogen te kort om alles te zien. Daar ligt het grote, blauwe Possomeer. Het glanst als een heel grote spiegel in de zonnegloed. Rondom het meer zijn de hoge, groene bergen. In het dal liggen, in een grote kring, de loodsen, waarin de mensen gedurende het feest mogen wonen. Die loodsen hebben daken van gedroogde palmladeren, en wanden van gevlochten bamboe. In een omheining loeien de buffels; vijftig buffels, wat een kudde!

Er is ook een grote tent. Prachtig blinkt het witte linnen in de zonneschijn. Boven de tent waait een grote rood-wit-blauwe vlag. Dat is de vlag van het vaderland der blanke mensen.

Talassa is stil van verbazing. Maar ook vader kijkt zijn ogen uit. Kijk eens..... ja hoor..... daar lopen de soldaten, blanke en bruine. Ze hebben de vuursprekende stokken met een riem op hun rug gebonden. Vol ontzag

kijkt Talassa naar die mannen met hun grijsgroene pakjes en hun stevige dikke schoenen. Talassa denkt: als ik groot ben, wil ik nog liever soldaat zijn dan dorpshoofd.

En nu is het feest in volle gang. De dorpshoofden hebben de hoge heren begroet. Ze hebben geluisterd naar de mooie woorden die hun nieuwe, machtige heer Soekawatti heeft gesproken. Zij hebben beloofd om hun heer trouw te dienen en in vrede en vriendschap met elkaar te leven. Talassa heeft de machtige blanken ook gezien. Er is een dokter bij, die zieke mensen geneest en ook een „toean pandeta”, een heer die allerlei nieuwe en vreemde dingen heeft gebracht. Er zijn in bijna alle dorpen scholen gekomen en kerken. Alleen in het dorp van Talassa, dat zo ver en eenzaam ligt, is nog geen school en ook geen kerk. Wat luistert Talassa, als de andere jongens daarvan vertellen. Het hindert hem wel erg dat die jongens een beetje minachtend op hem neerzien. Zij vinden hem een kleine, domme jongen. Neen, bij hen is Talassa niet „haantje-de-voorste”

Sommige jongens kunnen prachtig op de fluit spelen. Zij kunnen lezen in boeken en zingen. Talassa heeft nooit een boek gezien. Hij is verbaasd over alles wat hij hoort en ziet. 't Is alles nieuw en vreemd voor hem. Hij voelt zich helemaal niet meer voornaam en belangrijk. Hij is maar een domme binnenlander vergeleken bij die andere hoofdenzonen.

„Vader,” vraagt hij, „waarom komt toean-pandeta niet bij ons? Moeten wij dom blijven?”

Vader belooft hem dat hij het aan de blanke man zelf zal vragen. Ook zal vader zo moedig zijn om aan de blanke dokter te vragen of deze ook met zijn machtige tovermiddelen naar het dorp wil komen. „Fijn,” zegt Talassa, „dan krijgen we het „nieuwe” en „vreemde” ook in ons dorp. Misschien wel een school en een kerk!”

Talassa vindt het vette, lekkere feestmaal en de mooie dansen der mannen

nu helemaal niet meer het voornaamste van het feest. Toean-pandeta heeft vader beloofd met hem te komen praten. Dat is het aller-voornaamste van het hele feest. Want Talassa mag er bij zijn als de blanke man met vader spreekt. Nu, daar zal Talassa later in het dorp fijn over kunnen snoeven. Hij verheugt er zich al over wat zijn vriendjes zullen zeggen als hij vertelt over die soldaten, die machtige Heer Soekawatti en vooral over de blanke mannen met wie *zijn* vader gesproken heeft.

Boeng-boeng-boeng!!! Wat is dat? Daar klinkt de grote koperen feestklok. Heel ver weg kan men de klank horen. 't Is of die koperen klok roept: „kom-kom-kom!!!” Waarom moeten de mensen komen? Toean-pandeta zal gaan vertellen. Heel veel mensen kennen de blanke Zendeling wel. Maar er zijn

er ook heel veel, die hem nooit ontmoet hebben. Tot die mensen wilde de zending gaan spreken.

Vader gaat ook en Talassa mag mee. Vader is erg nieuwsgierig wat die blanke man te vertellen heeft. Na de vertelling zal toean-pandeta met vader praten. Fijn hè! Vader is helemaal niet bang of verlegen. Vader is moedig!

Wat luisteren de mensen en wat luistert Talassa. Hij hoort een verhaal zo mooi! Veel mooier dan van een prins. Toean-pandeta vertelt van een groot en machtig Heer uit de Lichtstad, die boven lucht en wolken is. Die machtige Heer heeft alles gemaakt: de bergen en bossen; de zee, de dieren en ook de mensen.

Maar de mensen zijn ondankbaar geweest. Zij hebben die Heer de rug toegekeerd en zijn ver van hem weggedwaald. Zij luisterden naar de boze verleider en zijn hun Maker vergeten.

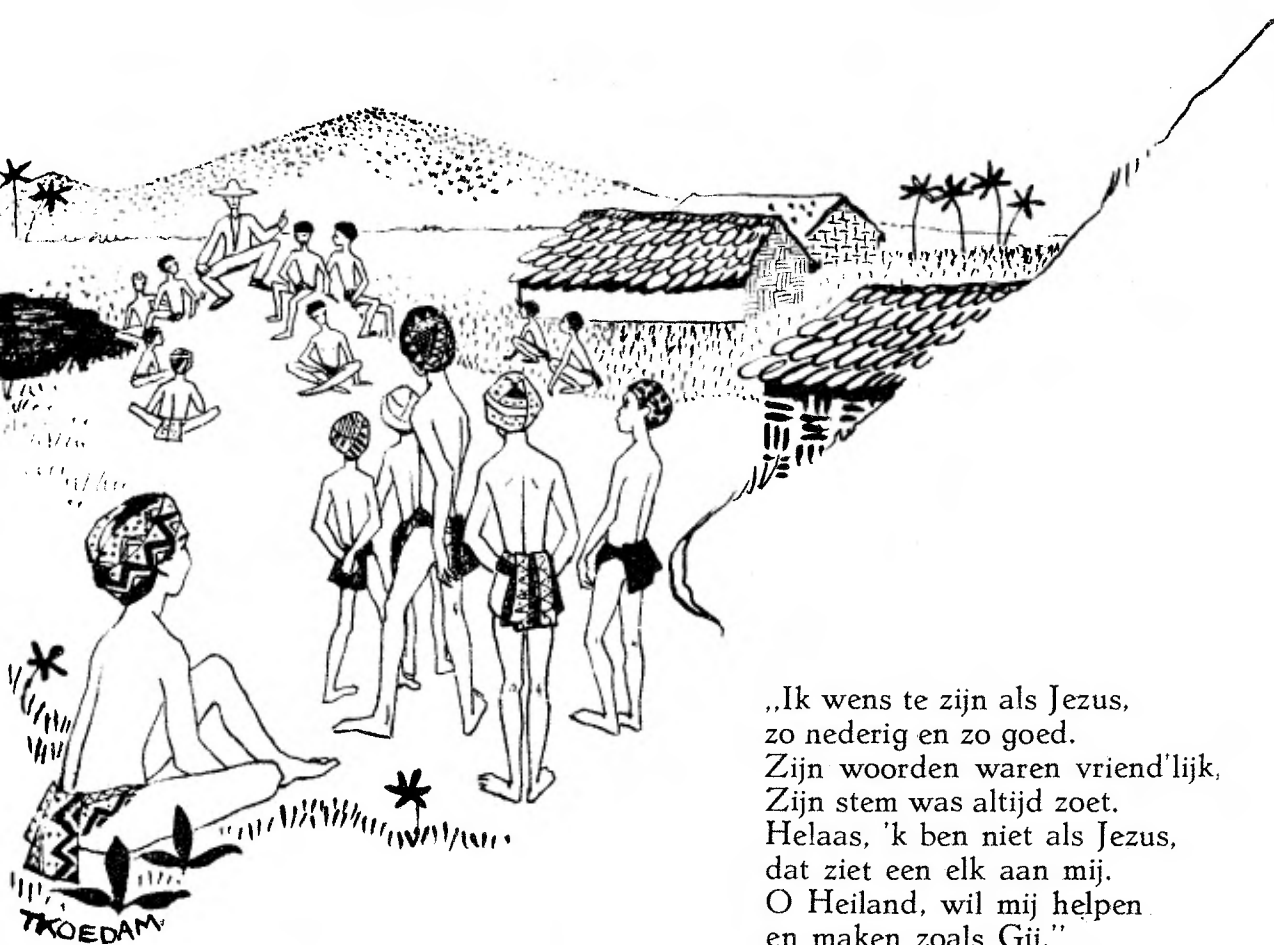
Toen heeft die machtige Heer zijn eigen lieve Zoon gezonden. De Here Jezus is gekomen als een arm, klein kindje om de mensen weer tot Zijn Vader terug te brengen. De Here Jezus heeft alle mensen lief; de blanken, de bruinen: *alle* mensen.

Hij was geen Koning die kwam met soldaten en geweren. Hij was een Koning die kwam om de mensen te dienen en te helpen. Hij wil het trotse mensenhart veranderen in een nederig mensenhart. „Leer van Mij,” zei Hij tot de mensen, „dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.”

Talassa luistert goed. Nu ziet hij het grote verschil. Hij is *niet* nederig van hart. Hij wil graag kommanderen en bevelen. Hij wil graag haantje de voorste zijn. Maar die machtige Here Jezus is juist helemaal anders dan hij. De Here Jezus wil de mensen maken zoals Hij is. Dan pas zijn de mensen gelukkig. Dan behoren zij van Hem.

Hoor, daar gaan de grote jongens, die bij de toean-pandeta zitten zingen.

Dat hoort Talassa graag. Hij vindt het zo mooi! Wat zingen de jongens?

„Ik wens te zijn als Jezus,
zo nederig en zo goed.
Zijn woorden waren vriend'lijk,
Zijn stem was altijd zoet.
Helaas, 'k ben niet als Jezus,
dat ziet een elk aan mij.
O Heiland, wil mij helpen
en maken zoals Gij.”

Het feest is afgelopen. De vreugde is weer voorbij. De mensen moeten terug naar hun dorpen. Vader maakt zich klaar en Talassa zegt de jongens allen goede dag. Hij heeft veel plezier gehad, en toch vindt hij het prettig weer naar moeder terug te gaan. Vader heeft lang met „toean-pandeta” gepraat. En wat heel prettig is, de zending heeft beloofd om spoedig naar het dorp

te komen. Dat zal een grote dag zijn als de blanke man komen zal. Misschien komt de blanke dokter wel mee. Want die twee mannen, de zendeling en de dokter, zijn vrienden.

Onderweg praten vader en zoon nog lang na over het feest. Er is zoveel over te vertellen. Als zij uitrusten, hoog op de berg, en Talassa weer met vader zit bij het knetterende houtvuurtje, zegt Talassa aan vader: „Ik wil net als die andere jongens, de Here Jezus liefhebben. Ik wil niet meer snoeven en „haantje de voorste” zijn. Vader, ik heb er spijt van, dat Bone niet mee is geweest. Dat is *mijn* schuld. Bone was bedroefd, ik heb hem verdriet gedaan. Ik was trots. Nu weet ik dat ik verkeerd heb gedaan.”

Als Talassa in het dorp terug is gekomen, kan hij veel vertellen. Alle mensen luisteren naar vader, en alle jongens op het dorpsplein naar Talassa. Maar het mooiste van alles is, dat de jongens merken dat Talassa niet meer opschept. Hij is anders geworden. Bone begrijpt er niets van. Talassa is vriendelijk voor hem. Nu wil Bone ook niet meer plagen. Hij wil Talassa helpen. Zo worden de twee jongens vrienden.

Is de zendeling nog in het dorp gekomen? Ja, en de dokter ook. En er is nu een school. Talassa gaat naar school en Bone mag ook gaan.

Vader is blij, dat de jongens vrienden geworden zijn. Maar Bone is toch maar een slaafje? Talassa weet dat ook wel, maar hij zegt:

„Als de Here Jezus alle mensen liefheeft, ook Bone en mij, dan zijn we voor Hem evenveel waard. Dan wil ik ook Bone liefhebben. Alle twee zijn we in hetzelfde huis en we behoren bij elkaar. Voor mij is Bone nu mijn vriend en later, als ik groot ben, dan blijft Bone mijn beste vriend.”

CELEBES

In deze serie verschenen:

JOH. VAN HULZEN

- ★ **NOERMA** (Java)

ALBERT ZAAIER

- ★ **DE VUURBERG** (Molukken)

M. A. M. RENES-BOLDINGH

- ★ **HOE APOEL HAAR VRIEND VOND**
(Sumatra)

ALBERT ZAAIER

- ★ **IDRIS GAAT HET HUIS SCHOONMAKEN**
(Nieuw Guinea)

JOH. VAN HULZEN

- ★ **DAMBING** (Borneo)

ALBERT ZAAIER

- ★ **HET FEEST VAN DE VIJFTIG BUFFELS**
(Celebes)

Uitgegeven door het

ZENDINGSBUREAU OEGSTGEEST